

Entre el seny i la rauxa

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 31.03.08

La mort de Josep Benet i la publicació del primer volum de les seves memòries ens han fet retrobar una manera d'entendre i de viure la política marcada per la integritat, la dignitat i la coherència. Com ha dit l'expresident Pujol, Josep Benet se n'ha anat amb la motxilla plena. Confio que les noves generacions de polítics el sàpiguen reivindicar com un referent de compromís amb el país i d'exigència ètica i intel·lectual, com ho va ser per als qui van lluitar contra el franquisme i per recuperar la democràcia i l'autogovern.

Era un home honest i de conviccions profundes, que interpretava amb lucidesa el present sense renunciar a somnis ambiciosos. Hi convivia amb saviesa la rauxa i el seny.

I precisament la tensió entre rauxa i seny domina la política catalana avui. CiU n'és un clar exponent, immersa en els contactes entre Duran Lleida i els socialistes, i preparant-se per als congressos de CDC i d'Unió.

En el complex equilibri que des de fa temps mantenen els dos partits, hi ha hagut moments tan delicats com la plantada que va protagonitzar Duran quan el mes de setembre va ajornar la seva elecció com a candidat de la federació a les eleccions del 9 de març. A CDC es van aixecar aleshores veus que plantejaven que era una ocasió propícia per a la ruptura de la coalició. Un cop la direcció de Convergència hi va renunciar, perquè algú devia considerar que tothom hi sortia perdent, no s'acaben d'entendre les interferències públiques constants d'alguns dirigents de

Convergència en les negociacions conduïdes i protagonitzades per Duran Lleida. Convergència no hauria de reclamar a Duran que fes un discurs incoherent amb la seva trajectòria o que abandonés el seu estil prudent i pragmàtic.

En el proper congrés d'Unió, la principal assignatura pendent se centra, més que no pas en qüestions ideològiques, en la conveniència de visualitzar que hi ha futur sense trencadissa més enllà de Duran. En canvi, el congrés de Convergència, encara que incorpori un debat sobre el pes de determinats dirigents, tindrà un abast més ideològic i estratègic, com ho posen en evidència els corrents i les plataformes que defensen un acostament a Esquerra.

Si CiU vol continuar essent una peça fonamental de l'engranatge polític català, ha de tenir en compte en les seves decisions la pròpia militància, però també cal que tingui molt presents els seus electors. Els partits han de tibar el país per dur-lo més lluny, però s'han d'assegurar que no perden mai el contacte amb les preocupacions i les expectatives de la gent. Si han fracassat els intents continuats i indissimulats que des d'altres partits s'han fet per reduir CiU a una posició marginal, seria lamentable que s'hi situés per iniciativa pròpia. Seny i rauxa un cop més.